

Vecsernyés Imre

Vér

Nem írhatlak le többé úgy téged,
mint angyalok az egyetlen nevet,
akár halott madár, lefordul tested
karomról, gyászolok, nagyon félek,

nincs tollam, nincs ablakom és nincs egem,
pedig a számban érzem a véred,
megőrülni kell, szól a parancs, érzed?
Milyen csomagban kéred a fejem?

Mióta menni tudok, menekültem,
és te voltál, kedvesem, búvóhelyem,
benned feküdtem, jártam és ültem,

kilöktél, nincs borzasztóbb szerelem.
Lehet, engem szültél, én vagyok éned,
mindenemet befogott a véred.

Baka István

Carmen

Az érte meg, nem az a rózsa,
Mit odadobtál, hanem az,
Mi nyelvhegyemtől harmatozva
Bontotta szirmát: a tavasz,

Egyetlen tavaszom virága,
Amit csak árulás, halál
Követhetett. Megérte, drága,
Hogy ami romló, sírba száll

Idő előtt, – a te idődben
Ügysincsenek órák, napok;
Szeress akárkit – énelőttem
Nem voltál, és ha nem vagyok,

Nem is lehetné! Nyári, kármin
Rózsáid szirma elpereg...
A kérdésre: ki vagy te, Carmen?
Csak véreddel felelhetek.

Nem érted, Carmen? Engem, téged
Nemcsak a kék köt össze már,
Hanem az árulásod végleg
Feloldó végtelen halál.